

Nekvēists svetīs

Metā ējē, biega, skobiejē...
Vēskuo bova – pūgū, sausrū, vieju.
Ēr kumet, atruoda, vēsā nasitikiejē,
Nelauktā, natikietā rodou atējē.

Tas nekvēists svetīs net neispiejē,
Pasilēnkēs tīle i ausi pašnibždiejē:
– Pasilēksu ēlgam. Laikou vēsam.
Neištrūksēt! Tēp bus kuožnam.

Ēr paruodē nagus savūsius:
Tujau pradiejē maustē sānarius.
Keliēnā vēins po kēta jiemē braškietē,
Vuo veizuolūs – kažkas mirgietē.

I galva keists svaigulīs istrēga,
Vēinuo ausie, ruoduos, kēpšos sospēga.
I nogara viel kuoks velns ēsēsoka...
Lēgū kāp ēš kiaura maiša pratrūka.

– Pakēntiesi, apsēprasi. Jok ne mažos vaks.
Dar kuojēs pakratītē ne laiks, –
Tēp gerā šērdi daktarā ramēna.
Vuo to, mizerējē, padejouji, šuni apsēkabēnēs.

Pakruoki, kumet nieks nemāta.
Kartās pamisliji: „Gal Dēvulis apāka?
Juk tēik arta per vēsa gīvenēmieli,
Vuo dabā lēkā padabnuo i skīstēmieli“.

Tik tas vards „sēnjuors“ da goud
Ē biškieli sīluos pridoud.
Lētovēškā nusikeiki: „Nepasēdousu rupūžēlē!...”
Vo tuokē jau mūsu, sēnjuoru dalē, dalelē.